

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968200032/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Barlow. Omsider kaldte han paa en stor Jagthund. Den lille, der hidtil havde siddet ved Fultons Fod, sprang nu op og vilde ogsaa med; men dette tillod ikke dens Herre, og den blev bunden med en Snor fast til Bordet. Den syntes da temmelig bedrøvet, men dog fandt den sig i sin Skjebne og lagde sig tilsidst stille ned. Nu toge ogsaa de to Jægere hver sit Krudhorn, hvorpaa de gik ind i Skoven, ledsagede af den store Jagthund. Georg Harris var allerede gaaet ud tidligere; thi han vilde, som han sagde, fælde Træer til Brændsel, der siden, naar Vinteren kom, skulde kjøres hjem.

Da de Andre vare borte, gik Fulton op paa den omtalte Høi og satte sig ned for at fuldende sit Udkast; men han holdt snart op igjen, thi det vilde ikke ret lykkes for ham. Han stod da op, lukkede sin Tegnebog og gik ned til Floden, der paa dette Sted var meer end tolvtusinde Fod bred, og hvori mangfoldige skovbedækkede Øer vare synlige. Han satte sig derpaa ned og skuede i Tanker ud over den store Strøm, der netop her, hvor Grunden uden Tvivl var meget ujevn, brusede forbi med en stærk og skummende Fart.

Der var i disse Dage opstaaet en Tvivl i Fultons Indre. »Er det da saa vist,« sagde han ved sig selv, »at jeg virkelig er kaldet til Maler, og har jeg handlet ganske besindig, da jeg opgav alt Andet for at sysle med denne Kunst?« Dette var et Spørgsmaal, som han endnu ikke kunde besvare sig selv, og hvorom han dog heller ikke havde Lyst at tale til Barlow.

Men han havde ikke siddet længe, før denne Tanke blev fortrængt af andre, og snart følte han

sig hildet i disse Drømmetaager, hvori Sjælen tidt ligesom forvildes og taber sig, naar man længe betragter det rindende Vand. Omsider, da hans Førestillinger igjen klarede, randt den Samtale ham i Hu, som han Aftenen i Forveien havde havt med Barlow om Amerikas Opdager.

»Lykkelig var den Mand,« sukkede han, »og alle de, der, lig ham, kun ledes af een urokkelig Tanke, om hvis Sandhed de ere overbeviste, og for hvilken de ere beredte til at hengive Velfærd og Liv og Alt, hvad der blot har en udvortes Glands.«

Da han kom tilbage og saae den lille Hund, der endnu stod bunden, løste han den af dens Baand, men sørgede tillige for, at Døren var lukket, saa den ikke kunde komme ud. Den nærmede sig da venlig til ham og logrede med sin Hale; men han bøiede sig ned og klappede den, hvorefter den tog Plads ved hans Side og betragtede ham med sine trofaste Øine.

»Du søger vel ogsaa Noget, hvorfor Du kan opoffre Dit Liv, og i hvis Tjeneste Du kan udvikle og anvende Dine bedste Evner,« sagde Fulton.

Først om Eftermiddagen kom Barlow og William Harris tilbage fra deres Jagt. De havde skudt flere Snepper og andre Styltegængere og desuden en stor bronzefarvet Fugl. »See, der er en af de Fugle, der sang for Eder i Morges, da Solen gik op,« sagde William Harris, »det er ellers ikke let at skyde dem; thi de flyve meget høit.«

Fulton spurgte nu, om han ikke vilde sælge den lille Hund. Men William Harris rystede paa Hovedet og sagde, at en saadan Hund var en stor Skat; »thi dens Moder kan lugte Ulvene, selv naar de ere